

Георги Владимировъ

Бащинъ кжтъ

Зимна нощъ ли вѣнъ те свари
срѣдъ гора въ незнаенъ пжтъ,
гледашь въ бороветѣ стари,
ще намѣришь ли другари
да те водятъ въ бащинъ кжтъ.

Корабътъ далече плува!
Тръгвашъ — мами те свѣтътъ...
Но щомъ буря забушува,
въ дивия ѝ вой се чува
зовъ отъ твоя бащинъ кжтъ.

Бѣгай въ нивитѣ узрѣли,
спри на нѣкой кръстопжтъ —
чуй — жетварки сж запѣли,
нивитѣ сж разлюлѣли
съ пѣсеньта за бащинъ кжтъ.

Бурята въ гората дива,
и морето, и свѣтътъ,
и жетварката срѣдъ нива
вредъ разнасятъ пѣсень жива:
— Не забравяй бащинъ кжтъ!